

[Norlev.]

vi kan ikke udvise dem, ellers er det muligt, at der nok var Baggrund for det. Disse Mennesker gaar ofte og ved ikke, om de er købt eller solgt, ved ikke, om de skal regnes for at være Forbrydere eller for at være nogenlunde skikkelige Mennesker, og de ved navnlig ikke, hvad de skal gøre den Dag, deres Midler slipper op eller deres Venner svigter, saa de ikke mere har noget at leve af. Skal de saa henvise til en af Flygtningelejrene, faar vi Danske den Fornøjelse at underholde dem, men det synes jeg egentlig snarere er at straffe Samfundet end at straffe dem. Jeg vil gerne spørge ikke alene den højtærede Justitsminister, men ogsaa det høje Ting, om man mener, denne Behandling af disse Mennesker er klog og rigtig. For en almindelig Betragtning skulde det snarere være ønskeligt, at vi satte dem til rigtig at bestille noget, saa vi fik Gavn af dem. Nu ved de altsaa ikke, hvad Meningen er. Jeg har truffet nogle iblandt dem, som siger: Ja, Meningen er altsaa aabenbart, at vi enten skal tage Gas eller dø af Sult.

Jeg synes, at det er en uværdig Stilling at sætte dem i for det danske Samfund. Mig forekommer det, at det maa være saadan, at enten kan de paagældende dømmes efter Landets Love, eller ogsaa maa de behandles som Mennesker. Hvis man kunde udvise dem — men det er vi afskaaret fra i Øjeblikket —, saa kunde jeg forstaa, at man gjorde det, men jeg kan ikke rigtig forstaa Myndighedernes Holdning over for dem, naar de ganske vist maa indrømme dem Opholdstilladelse indtil videre, men ikke vil indrømme dem Arbejdstilladelse, og jeg vil gerne høre den højtærede Justitsministers Mening om dette Punkt, paa hvilket Retsgrundlag man er i Stand til at behandle de Mennesker paa den Maade, for der maa jo ligge en eller anden Lovbestemmelse bagved, det tvivler jeg ikke om, men jeg kender den altsaa ikke og vil gerne vide Besked derom.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Naar jeg har stillet Ændringsforslag om, at Dødsstraffen skulde udgaa af Straffelovstillægget, er det i Bevidstheden om, at der er meget betydelige Kredse i vort Folk, som staar bag mig. Den Afstemning, som fandt Sted her i Rigsdagen i Sommer, er ikke Udtryk for det tilsvarende Forhold i Befolkningen. Det er sikkert, at der er meget store Kredse, som er Tilhængere af Dødsstraffen, men det er lige saa sikkert, at der er andre betydelige Kredse, som ikke er Tilhængere af Dødsstraffen. Det er ikke dem, der taler højest,

det er de stille i Landet; det er ikke de ringeste. De har nu heller ikke haft saa forfærdelig nemt ved at blive hørt. Jeg har faaet forskellige Beretninger om ganske korte Artikler, der har været sendt til Pressen mod Dødsstraf, og som er blevet tilbagesendt med den Motivering, at paa Grund af Pladsmangel kunde de ikke optages.

Det er et voksende Antal inden for Befolkningen, som er imod Dødsstraffens Anvendelse og Dødsstraffen i Straffelovstillægget. Der var jo mange, som ikke var saa afbalancerede efter de Begivenheder, der var foregaaet, men som efterhaanden er kommet mere til sig selv, og som har taget mere bevidst Stilling mod Dødsstraffen. Hertil har ogsaa medvirket, at mange havde tænkt sig, at Dødsstraf kun skulde anvendes over for ganske enkelte Individuer, over for saadanne, som man forestillede sig som rene Menneskedyr, men ikke over for de mange, som der nu synes at være Tale om, at den skal anvendes over for.

Men det væsentlige for mig ved, at denne Straffelov fastsætter Dødsstraf, er dette, at Staten med koldt Blod sætter Mennesker op ad en Mur og tager deres Liv. Det har en demokratisk Stat ikke Lov til. En demokratisk Stat maa respektere de enkelte Individuers Liv, men det gør den efter min Mening ikke ved kun at respektere de Menneskers Liv, som den betragter som samfundsnyttige. Naar man ved en Lovparagraf fastsætter, at man ved offentlig Foranstaltning skal tage Menneskers Liv, saa er Lovgivningsmagten med til at skabe den Atmosfære, som faar ellers fornuftige og sindige Mennesker til at tro, at de for at være nationale er nødt til at være aggressive. Staten skal være Eksemplet, Staten giver Tonen an.

Besættelsestiden har medført gode Virkninger paa visse Omraader inden for vort Folk. Den har medført et vist Sammenhold, den har medført, at man har lært at værdsætte, hvad der virkelig var værdifuldt inden for det danske Folk. Men den har ogsaa medført andet, som ikke er heldigt. Den har paa mange Omraader medført en Forgiftning af vor Folkesjæl. Nazismens Smitte sniger sig ind. De, som vover at tale mod Anvendelsen af Voldsmetoder, risikerer, at der bliver raabt nationalt uværdige til dem. Medlidenhedskampagne, Øllebrødsbarmhjerlighed er blevet Skældsord, som rettes mod saadanne Personer. Jeg for min Del har saa sandelig aldrig paa noget Tidspunkt haft Sympati for de Handlinger, som straffes efter dette Straffelovstillæg, men jeg mener,